

KAPITEL 3

Peer ville og måtte være balletdanser. “Jeg har jo ingen ro for ham”, sagde hans moder.

Endelig lovede farmor at føre ham en dag op til balletmesteren, der var en galant mand og havde sin egen gård ligesom grossererens. Skulle Peer engang kunne opnå det samme? Intet er umuligt for Vor Herre. Peer havde guldæblet i barnehånd; lykken var lagt ham i hænderne, måske den også var lagt ham i benene.

Peer kom til balletmesteren og kendte ham straks, det var jo Samson. Hans øjne havde slet ikke lidt ved filisterne. Det var også kun komediespil, vidste han. Og Samson så mildt og fornøjeligt på ham, sagde, han skulle holde sig rank, rigtig se på ham og fremvise sin vrist.

Peer viste hele foden, og benet med. “Så var han ansat ved balletten”, sagde farmor.

Det var let bragt i stand det hele hos balletmesteren, men forud havde moder og farmor dog gjort andre forberedelser, talt med indsigtfulde folk, først med grossererens frue, som fandt, at det var en smuk vej for en køn, skikkelig dreng, uden fremtid, som Peer; derpå havde de talt med jomfru Frandsen; hun forstod sig på balletten, selv havde hun engang i farmors yngre dage været den nydeligste danserinde på teatret, danset gudinde og prinsesse, været hyldet og hilst hvor hun kom og gik, men så blev hun ældre, det bliver vi allesammen, hun fik ikke længere de store roller, måtte danse bagved ungdommen; til sidst gik hun bag af dansen, gik til pynten, pyntede de andre til gudinder og prinsesser.

“Sådan går det”, sagde jomfru Frandsen, “teatervejen er yndig, men tornefuld, der gror chikanen”. “Chi-

kanen”, det ord forstod Peer slet ikke, men han kom nok til at forstå det.

“Han vil nu med vold og magt til balletten”, sagde moderen. “En from og en kristelig dreng er han”, sagde farmor. “Og velskabt”, sagde jomfru Frandsen. “Velskabt og moralsk. Det var min glansperiode”.

Og Peer kom på danseskolen og fik sommerklæder og tyndsålede dansesko for at være let. Alle de gamle danserinder kyssede ham og sagde, at han var en dreng lige til at spise.

Han måtte stille sig op, sætte benene udad, holde sig ved en stang for ikke at falde, mens han lærte at sparke, først med højre ben, så med venstre. Det var slet ikke så svært for ham, som for de fleste andre.

Balletmesteren klappede af ham og sagde, at han snart skulle med i balletten; han skulle være et kongebarn, som blev løftet på skjolde og fik guldkrone på; det blev indøvet på danseskolen og prøvet på selve teatret.

Moder og farmor måtte hen at se lille Peer i al den stads, og de så det og græd begge to, uagtet det var så glædeligt.

Peer havde i al sin pragt og herlighed slet ikke set dem, men grossererens havde han set, de sad i logen nærmest teatret; lille Felix var med, i sine bedste klæder; han havde knappede handsker, ligesom de voksne herrer, og sad med kikkert for øjet hele aftenen, skønt han godt kunne se, ligesom de voksne herrer. Han så på Peer; Peer så på ham, og Peer var et kongebarn med guldkrone på.

Denne aften bragte de to børn i nærmere forhold til hinanden. Nogle dage efter, da de mødte hinanden

hjemme i gården, gik Felix hen til Peer og fortalte, at han havde set ham, da han var prins; han vidste nok, at nu var han det ikke mere, men han havde båret både klæderne og kronen.

“På søndag skal jeg bære dem igen”, sagde Peer. Det så Felix ikke, men tænkte på det hele aftenen; han ville nok være i Peers sted; han havde ikke jomfru Frandsens erfaring, at teatervejen var tornefuld, og der gror chikanen; heller ikke Peer vidste det endnu, men han skulle lære det.

De små kammerater, dansebørnene, var ikke alle så gode, som de burde være, uagtet de tit gik som engle med vinger på. Der var en lille pige, Malle Knallerup, der altid, når hun var klædt som page, og Peer var page, trådte ham ondsksfuldt helt op af smalbenet, det var at se på hans strømper; der var en ond dreng, der altid stak ham en knappenål bag ind og en dag havde spist Peers smørrebrød ved en fejltagelse, men det var umuligt, thi Peer havde frikadeller på sit smørrebrød, og den anden dreng havde brødet bart, man kunne ikke tage fejl.

Det var ikke til at opregne al den fortræd, Peer prøvede i to år, og det værste var endnu ikke hændt, det forestod.

Der blev opført en ballet: “Vampyren”; i den var de mindste dansebørn klædt som flagermus, havde grå strikkede klæder, der sad snævert til kroppen; sorte florsvinger bredte sig fra skuldrene; de små skulle løbe på tåspidserne, som om de var så lette, at de fløj, og så skulle de snurre rundt på gulvet.

Det kunne især Peer udmærket; men hans bukser og trøje, et stykke var det, gammelt og skørt, holdt ikke de anstrengelser ud, så at lige idet han for alle